

LUMÂNAREA

Toată lumea știe cum arată o lumânare.

E subțire, firavă, înălțuță, cu trupul din ceară. Rostul lumânării este să ardă și să lumineze. De aceea, cel mai important lucru pentru o lumânare este ca ea să fie aprinsă.

Sufletul omenesc este asemănător cu o lumânare. Flacăra lui este rugăciunea. Sufletul care se roagă este ca o lumânare aprinsă.

Un suflet care nu se roagă e ca o lumânare stinsă. Este un suflet fără viață. Ca să trăiască trebuie să ardă, precum lumânarea; sufletul nu poate să fie viu decât rugându-se. El nu se roagă pentru că așa trebuie, nu socotește rugăciunea ca pe o corvoadă, ca pe o datorie apăsătoare.

Lumânarea luminează în tăcere, fără să facă zgomot, fără să atragă atenția. Cu cât luminează mai mult, cu atât se micșorează pe sine. Nu se înalță, ci se face tot mai mică. La fel, cel ce se roagă o face în taină și cu smerenie. Și cu cât se apropie de Dumnezeu prin rugăciune, cu atât se vede pe sine tot mai mic și mai neînsemnat.

O lumânare aprinsă răspândește căldură și lumină și în jurul ei. Ea nu arde numai pentru sine, ci întotdeauna și pentru ceilalți. Din flacăra ei se pot aprinde și alte lumânări, fără ca lumina să i se împuțineze. Ba chiar în acel loc se face mai multă lumină.

La fel, cel ce se roagă, se roagă și pentru cei apropiați, nu doar pentru sine. Iar marii rugători se roagă pentru toți oamenii, pentru mântuirea întregii lumi. Lumina sufletului celui care se roagă îndeamnă tainic și alte suflete la rugăciune, și când mai multe suflete se aprind laolaltă, în acel loc lumina nu se risipește, ci se răspândește.

Cea mai frumoasă moarte este moartea unei lumânări care se aduce pe sine jertfă. Lumânarea moare după ce a topit în sine tot ce a fost pământesc și trupesc și a devenit în întregime lumină. Ce minunat ar fi să învățăm să murim ca o lumânare! În acest caz sufletul nostru merge în Rai, la Dumnezeul luminilor.

Lumânarea ne însoțește pretutindeni, fiind aproape de fiecare dintre noi în cele mai importante clipe din viață: la botez, de ziua noastră, când ne împărtășim, când dăm pomelnice la altar, la Paști, la nuntă, la înmormântare... Parcă ar vrea să ne spună: Nu uitați de rugăciune și rămâneți în Lumină!

Spovedit și împărtășit... sunt și eu

Prin Sfânta Taină a Spovedaniei primim iertarea păcatelor. Ea ne liniștește, ne sfințește gândurile și ne face sufletul cuviincios.

Popovici Gabriela, clasa a III-a

Lacrima care curge pe fața sufletului meu în Sfânta Taină a Spovedaniei, aduce după sine „bucuria bucuriilor”- Sfânta Împărtășanie. Duhovnicul este prieten cu Hristos, iar atunci când se întâlnesc vorbesc și despre sufletul meu.

Burlică Teodora, clasa a II-a

Părintele duhovnic este cel care are cheile de la cămările sufletului meu. Sfânta Taină a Spovedaniei este cea care ne aduce în suflet : iertare, liniște, împăcare și iubire.

Cost Alexandra, clasa a IV-a

Duhovnicul este blândul ascultător al poveștilor sufletelor noastre. Sfânta Taină a Spovedaniei este un medicament antiseptic al rănilor noastre. Sfânta Euharisite este „lumina sfântă” ce luminează „cămara întunecată de păcate”.

Dănilă Maria, clasa a VII-a

Sfânta Taină a Spovedaniei reprezintă vindecare și înnoirea vieții. Sfânta Taină a Împărtășaniei este purtătoare de viață veșnică.

Cozobiac Ionela, clasa a VI-a

Duhovnicul este martor al pocăinței mele. Sfânta Taină a Împărtășaniei încălzește sufletele „amorțite de păcate”.

Bahnovei Delia, clasa a VII-a

Prin Sfânta Taină a Împărtășaniei sufletul nostru este mai aproape de Hristos, unit cu Hristos, iar noi ne dorim să simțim acest lucru nu doar o singură dată pe an, ci în toate posturile, la zile importante din viața noastră și de câte ori simțim nevoia.

Fraseniuc Maria, clasa a V-a

Postul, rugăciunea și Sfânta Spovedanie sunt în strânsă legătură, ele ne dau nădejdea comuniunii cu Dumnezeu prin Sfânta Taină a Împărtășaniei.

Marianciuc Iuliana, clasa a V-a

Elevele Școlii cu clasele I-VIII **Petru Mușat, Siret**,
Îndrumător prof. Alina Burlică